

Publicerad 2010-09-28 00:15 av Exil

Septembertunga skyar

En blek man lämnar staden

Ingen förföljer hans steg

Det är alltid natt där han går

Septembertunga skyar över slättlandet i väst

I öknen får man vara ifred

Här gömmer sig ingen som vill bli funnen

Andeväsen svävar kring hans skugga

Rispar svagt på natthimlen

Får de avlägsna stjärnorna att blinka

Det är alltid samma stjärnor

Samma blinkande ljus som följer hans väg

Samma förbannade atomer som formar liv

Nio år, han läser om istiden i skolan

Och när det börja snöa sent på kvällen

Tror han aldrig att det ska sluta

Ingen snö föll för evigt och vintern blev till vår

Och tiden flöt vidare som ett svart flod om natten

Några år här, några år där

I spegeln känns sikten oklar

Någon har stulit år

Skrapat ytorna med sten

Vintergatan spinner vidare

Det är nästan tyst runt hans själ

Bara några miljarder sprakande atomer

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Exil med Poeter.se id #20521 innehar upphovsrätten